

Fodor Zoltán

A búcsú

Esteledik. S én újból lejövök ide, a Duna-partra, ahhoz a fához, ahová először 2007-ben jöttem. Ránézek egy kiszögezett, laminált fényképre. Az évek s az időjárás nem kímélték, de az évszám még mindig kivehető rajta: 1962-2007, és az unokanővérem arcvonásai is felismerhetők. Akkor, 2007-ben valami visszavonhatatlanul véget ért, s én idejöttem a folyóhoz. Annyira szerettem volna, hogy valami emlék maradjon róla, hogy mindenki, aki erre jár, legalább az arcát lássa, és ezt a két évszámot tudja róla. Legszívesebben az összes hírportál vezető cikkévé tettem volna, de sajnos nem volt más lehetőségem, mint ennek a fotónak a kiszögezése. S utána minden évben, pontosan ugyanazon a napon kijöttem ide. Megsimogattam a képet, s emlékeztem: az együtt töltött gyerekkorunkra, a családi ünnepekre, hogy végül egy nagy sóhajtás után hazamenjek.

Most újból itt vagyok, s tudom, hogy utoljára. Elég volt a múltban élni. Bármennyire is jó volt és szép, annak az időszaknak vége. Mondják, hogy az életnek mennie kell tovább, de van, amikor nem megy. Zsebemből előveszek egy másik fényképet, rajta két évszám: 1967-2022, felette a portrém. Odaszögezem ezt is az unokanővérem képe alá. Most már örökké együtt leszünk, s nemsokára én is csak egy fénykép és két évszám leszek itt a Duna-parton. Nézem a fát, aztán a folyót. Előveszem a zsebemből a telefonom, rajta egy kép: a könyvespolcom. Az utolsó tárgy, ami még ideköt. Kinagyítom. A polcon ott egy boríték. Tudom, hogy a borítékban benne van egy repülőjegy. S én holnap végleg elköltözök az unokanővéremhez, aki már 2007 óta Angliában él.